

село много рѣдко минавали пѣтници като насъ, и затова му било драго да ни услужи съ каквото може. Отъ разговора ни разбрахме, че селянинътъ е не само гостоприменъ, но и твърде буденъ човѣкъ. Той ни даде упѣтвания за нашия по-нататъшенъ пътъ и разказа за миналото и за сегашното на своето село. Кайракъ е последното село по билото на Стара-планина; селата по-нататъкъ сж разположени по нискитѣ планински ребра и подножия.

Хубаво се наобѣдвахме, отпочинахме си и, като поблагодарихме повторно за гостопримството, поехме пътя къмъ Емине.

Привечеръ стигнахме горския домъ въ мѣстността Урсусъ, но горскитѣ не заварихме тамъ: бараката бѣ заключена. При спокойната и лунна нощъ нѣмахме нужда отъ покривъ. Въ двора на горския домъ се прибраха още нѣколко вжглешари, съ които приспахме предъ буенъ огънь. Тждѣвашнитѣ гори сж по-добре запазени. Използуватъ ги, не знамъ доколко разумно, за добиване дървени вжглища и гориво. Дървата се продаватъ на съседнитѣ полски села и градове, а вжглищата се изнасятъ въ Турция по море.

Тждѣва личатъ следитѣ отъ една стара крепостна стена, която мѣстното население и досега нарича *Гермия*. Тя започва отъ самото море и върви въ западна посока къмъ Айтоския проходъ. Навѣрно стара гранична линия, каквито има и други такива.

Предъ изгрѣвъ слънце сме на кракъ. Тридесетиятъ день отъ нашето пѣтуване по билото на Стара планина! И последенъ.

Закусваме набързо съ последнитѣ запаси отъ храна и тръгваме да гонимъ до обѣдъ Емине —